

maa blive meget betydelige. Medbler tilovers, ja saa betydelige, at man sandelig ikke behøver at nære. Tvivl om at kunne give en endog saa temmelig rundelig, Understøttelse til ikke saa ganske saa private Skoler. — Jeg tror nu at kunne slutte dermed, at de fleste af de Indvendinger, der ere fremkomne imod Flertallets Forslag, ere grundede derpaa, at man har lagt ind i Flertallets Forslag, hvad der ikke ligger i dem, at man har søgt at fremstille dem paa en saadan Maade, som om vi ikke alene ganske henfrysløst vilde slaa ihjel alt det, man havde, men endog saa ubegribeligt ensidig vilde begrunde Fremtidens lærde Skoler paa noget ganske Uørt, noget helt Nyt. Jeg stoler imidlertid paa, at det maa være klart for ethvert Medlem i Thinget, at dette paa ingen Maade er Tilfældet, og jeg skal forøvrigt henstille til de ærede Herrer, om de tro det rigtigt, og om de antage det nyttigt for deres egen Sag, idet mindste i denne Sag, ja ogsaa udenfor den, stadigt saaledes at overdrive, hvad der foreligger, i den Grad som idag og igaar at fremstille deres Modstanderes Synspunkter som værende noget helt Andet, end de i Virkeligheden ere. Jeg er overbevist om, at det ikke er Veien her i denne Sag, hvor det, vi tale om, ligger aabent for hvert enkelt Medlem paa hans Plads, og jeg tror heller ikke, at det er Veien udenfor denne Sag; thi det kan ikke hjælpe Noget, efterhaanden kommer Folk paa det Nene med, at der og der var det dog ikke saa ganske rigtigt, hvad der blev sagt med stærke Ord, og saa bliver Følgen saare let den, at man tværtimod ikke bliver troet og taber sin Indflydelse i saadanne Spørgsmaal, hvor man burde troes og burde have Indflydelse, fordi man har Ret.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal ikke gaa ind paa de sidste Utringer af den ærede Ordfører, og desuden maa jeg tilstaa, at det tildels var mig uforstaaeligt, hvad der egentlig var Meningen dermed. — Jeg har blot forlangt Ordet for en ganske kort Bemærkning, idet jeg heller ikke finder det rigtigt paa dette Tidspunkt af Dagen at udtale mig udførligere, og da jeg, efter hvad Formanden har sagt mig, antager,

at Forhandlingerne ville blive fortsatte i et Aftenmøde, vil der jo blive Leilighed for mig til at ytre mig om de enkelte Punkter. Jeg skal ikke gaa videre ind paa den almindelige Betragtning, der blev fremsført af den ærede Ordfører om de Overdrivelser, han mente, der være fremkomne med Hensyn til Flertallets Forslag, men jeg vil blot bemærke, at Flertallet virkelig ikke kan betragte sig som ganske uflyldigt i den Henseende, hvis der maatte være fremkommet Noget, som kunde kaldes Overdrivelse. Hvor overbevist end Flertallet selv kan være om, at det er den rette Fremgangsmaade haade at trede de Skoler og samtidigt dermed at kaste nogle Skoler bort og at indskrænke Klasserne i de andre, maa det dog ikke forundre sig over, at et saadant Forslag for Mange stiller sig som en Udelæggelse af de lærde Skoler. Det er netop ved at gaa saa yderligt, at Flertallet selv ganske naturligt har maattet fremkalde modsatte Anskuelse, som efter dets Mening ere yderliggaaende. Dette skal jeg imidlertid, som sagt, ikke videre gaa ind paa, men blot tillade mig en Bemærkning med Hensyn til, hvad der blev yttret af den ærede Ordfører strax i Begyndelsen af hans Foredrag, og som var rettet til mig angaaende mine Udtalelser i forrige Møde. Han bemærkede, at det var urigtigt, at jeg havde udtalt mig, som om denne Forhandling skulde være, som han kaldte den, ørkesløs eller resultatløs, men jeg har ikke sagt noget Saadant. Jeg mener ganske vist, at denne Forhandling paa flere Maader vil have sin Betydning, og altsaa paa ingen Maade kan betragtes som ørkesløs, men hvad jeg derimod sagde, var, at den Stilling, den hele Sag havde faaet ved Udvalgets og navnlig ved Flertallets Optreden, nødvendig maatte have til Følge, at denne hele 2den Behandling meget nær kom til at falde sammen med 1ste Behandling, saa at den egentlig mere fik Karakteren af en fortsat 1ste Behandling, saaledes at den derfor ikke, og navnlig ikke med Hensyn til Afstemningerne, blev af den Natur, som 2den Behandling ellers pleier at have. Det vilde virkelig forekomme mig besynderligt, om den ærede Ordfører endnu skulde have den Forestilling, at denne Opfattelse ikke